

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Praelectionum Theologicarvm
Tomus ...**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Quæstio III. De oppositis peccati Remissibilis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82982)

INSTARI potest II. Ex eodem. Positâ gratia ut faciat iustum absolute & pellat peccatum, indiget condonatione extrinseca. Ergo etiam potest DEUS condonare peccatum, cum actu fit.

RESPONDETUR. Negatur Consequentia, quæ non probatur.

INSTARI potest III. In peccato considerari imprimis potest odibilitas, quâ ipsum peccatum est odibile; & quâ, reddit peccatorem odibilem, primum illud, non potest condonare Deus, pro eo instanti, pro quo fit, secundum autem, cur non potest, præcipue verò quia hæc odibilitas peccatoris, præter actionem peccaminosam, solam negationem condonationis Divinæ importat.

RESPONDETUR. Hanc instantiam recedere sâ titulo, qui querit de remissione peccati, sed non attendendo tanto rigore, ad intentum tituli, necdum convincit Instantia, nam propter adlatas rationes convincitur in eodem instanti, quo peccator est odibilis, non posse illum reddi non odibilem ratione ejusdem.

INSTATUR IV. Peccatum non est formaredens odibilem peccatorem, nisi prout includit partialiter negationem condonationis, & prout hanc non includit, non potest hunc effectum præstare. Ergo si pro instanti hoc, quo fit, condonetur, non poterit hunc effectum præstare.

RESPONDETUR. Hoc ipsum negari, quod supponitur, nempe quod pro illo instanti condonari possit, & si condonaretur, propter rationes adlatas, sequeretur non condonari, quia nihil haberet, quod condonaret.

INSTATUR V. Ex eodem. Condonari peccatum actuale, non est illud tolli, & destrui pro eo instanti, quo existit, sed impedire, ne ex existentia actuali illius oriatur jus ad justam indignationem contra peccatorem.

RESPONDETUR. Secundum Not. quod scilicet talis impeditio per nos concedatur, sed non conceditur, posse tunc haberi, actum condonationis ob dicta.

Oviedo citatus ostendit modum, quo ex vi destructionis exercitæ in instanti antecedenti, seu in instanti, in quo committitur peccatum, definat esse peccatum in instanti sequenti, sed illius doctrina involvit aliqua dubia, quia imprimis non salvat condonationem, sed potius cessationem jure, non salvat item, qui, si anticipativè peccatum habituale remitti possit, non possit etiam remitti actuale; potius itaque salvari debet remissio peccati, ita ut salvetur desitio esse peccati, quæ necessariò præsupponere debet, suum esse saltem pro uno instanti, ante sui desitionem, & quando hinc salvari non potest, non poterit salvari condonatio; unde peccatum habituale definit condonatum, desinit autem per primo non esse, cum immediatè ante fuerit, de peccato au-

tem actuali dici non potest, quod cum condonatur primò non sit, & immediatè ante fuit.

QUÆSTIO III.

De oppositis peccati remissibilis.

OPpositum peccati remissibilis, est peccatum irremissibile, de quo duo hic attingi debent. 1. An detur peccatum de facto irremissibile. 2. An sit possibile peccatum, quod naturâ suâ exigit, ne sit remissibile.

QUODAD I. Certum est, omnia peccata verè poenitentibus remitti, pro quo plurima loca Scripturæ citari possent, sufficerit ille unus locus Ezech. 18. Ubi poenitentiam acturo dicitur, Omnium inquit iniquitatum ejus non recordabor amplius. Sed potest esse difficultas, inter Catholicos: An detur aliquis certus cumulus peccatorum, post quem non possint jam peccatores sufficientem poenitentiam agere; hanc Sententiam tractat Suar, D. 8. S. 2. Lugo D. 8. S. 1. Dic. D. 2. D. 1. Mart. Pe. D. 9. S. 2. & alii. Non dari talem cumulum communis est sententia, sed oppositum sentit Henricus, Abulensis, Catharinus, Rophensis & satis inclinat Cajetanus, nam illum locum Jo. 12. Propterea non poterant credere, quia dixit Esaias Excaeca coris locum inquam illum interpretatur, quod non potuerint credere defectu gratiæ prævenientis. Sensus autem horum Auth. est non is, quod Deus adimat libertatem ad converti, hæc enim est propositio pridem Hæretica, sed quod illis non det sufficientia auxilia. Sententiam suam fundant in Sacra Scriptura. Pl. 8. *Dimisi eos secundum desideria cordis eorum, ibunt in adinventionibus suis.* Eccles. 7. *Considera opera Dei, quia nullus potest corrigere, quem ipse despectavit.* 2. Mac. 9. Ubi de Antiocho dicitur. *Orabat scelestus Dominum, à quo non erat misericordiam consecutus.* Et S. Paulus dicit de Esau. *Non invenit Poenitentia locum, libet cum lacrymis quæssisset illam.* Ad Heb. 12. & paulo l. p. cap. 6. v. 4. *Impossibile est eos, qui semel sunt illuminati, gustaverunt etiam donum celeste, & prolapsi sunt, rursus renovari & poenitentiam, & postea ibid. c. 10. v. 26. Illò etiam servit, ille locus ad Rom. 9. Cujus vult miseretur, & quem vult indurat.* Videatur Ecclesiastici cap. 7. v. 14, Psal. 80. v. 13. Hier. 6. v. 8. 51. v. 9. Jos. 11. v. 20. Eò etiam referri possunt auctoritates Patrum. Isidorus l. 2. de summo Bono c. 15. *Nonnulli ita despiciuntur à Deo, ut non possint mala plangere etiam si velint.* & Eusebius l. 8. de Demonstrat. c. 2. Ubi dicit Deum expectare aliquos, quæ ad certum terminum peccatorum & postea omnino illos desecrere. Aug. in inchoata expositione epistolæ ad Rom. Prop. 62. dicit. Ita fuisse desertum Pharaonem, ut jam impenitentia non imputaretur ei ad culpam, sed ad poenam. Bernardus Ser.

Ser. de Nimia fallacia huius sæculi. Gregorius Morali: 11. cap. 5. & 13. c. 11. Fundatur ulterius in rationibus, quarum meminit Suarez. Tum quia id spectat ad rigorem iustitiæ & terrorem aliquorum. Tum quia majus est, quod Deus vivos demerferit in infernum. Tum quia dantur Confirmati in gratia ut cadere non possint. Ergo dantur etiam ita deserti ut surgere non possint.

Sed in Oppositum sunt Scripturæ Sacræ; suffecerint duæ. Paulus loquens ad Rom. 2. de eo, qui secundum duritiam cordis & impenitentem, thesaurizat sibi iram Dei immediate ante dicit: Ignoras quia benignitas Dei ad penitentiam te adducit. Et illud Ezech. Nolo mortem peccatoris sed magis, &c. Ex PP. suffecerit August. qui epistola 59. ait. Voluntas inquit Dei, nunquam in hac vita defuit iustis pietatisque mortalium, & lib. de Præd. & gratia c. 14. sub nomine Aug. dicitur. Si piæ de Deo sentiamus, etiam Pharaonis non denegavit misericordiam suam Consulantur citari Auctores.

Suarez cum solvisset argumenta in oppositum, subdit tamen v. r verborum parvus lect. 2. Moraliter dicuntur esse in statu, in quo non possunt salvari. Perez cit. 3. Sc. 3. docet. Nonnullos valde obduratos & obsecatos in peccatis suis pervenire ad talem statum, ut sint moraliter impotentes ad agendam penitentiam. Eò referri debet doctrina Lugo, quod non omnes & non pro semper peccatores habeant, post peccatum potentiam proximam ad penitentiam consequendam. Verba sunt Lugonis: Quia multi in actu peccati vel in somno vel subitanea morte intereunt, potestque id etiam ex distractione provenire, quam potest Deus in penam peccatorum immittere.

Hæc omnia tamen debent cum moderatione accipi, imprimis propter illud principium: Facienti quod in se est, Deus non denegat gratiam. Attendendum rursus post aliorum Pontificum sancita ad Bullam Innocenti, contra Janenistas conantibus videlicet fidelibus dari gratiam. Pontifex enim damnat hanc Propositionem. Aliqua Dei præcepta, hominibus iustis volentibus, & conantibus secundum præsentem quas habeat vires, sunt impossibilia: deest quoque gratia, quæ possibilia fiunt.

Illud addiderim dari numerum peccatorum, post quem videt Deus se non daturum gratiam efficacem, cum qua de facto, sit actu peccator convertendus. Ratio, quia interrogatus Deus, quoties & post quot, & quæ peccata sit daturus gratiam efficacem, vel quod sit ultimum finale peccatum, non responderet: Nescio, est enim hoc scibile objectum, Ergo datur numerus, post quem videt Deus, non daturum se gratiâ efficacem, cum qua de facto sit actu peccator convertendus. Hoc additum certum est, & si prudenter concipiatur, potest retardare multum omnem

deliberantem de mortali, potest enim cogitare: An non sit hoc tale ultimum peccatum.

Quoad II. Affirmat Lugo D. 8. num. 4. & cum eo Rosmer. in negativam inclinat Oviedo, de Just. c. 3. p. 8. & Dic. d. 2. numer. 4. pensandum est robur argumentorum affirmantium.

I. Arg. est Lugo nis. Potuisset Deus saltem de potentia absoluta nolle remittere peccatum hominis, etiam penitentis, & potuisset hoc Decretum alicui revelare, ita ut homo esset obligatus ad illud credendum, quo casu si homo culpabiliter, nollet credere illi revelationi iussuenter propositæ, peccaret graviter contra fidem, & illud quidem, peccatum ex suis principiis intrinsicis esset irremissibile per penitentiam, nam si posset remitti, posset esse falsa revelatio DEI de non remittendo illo peccato homini penitenti, si enim remitteretur, falsum esset, quod nunquam esset remittendum.

RESPONDETUR. Quod aliud sit peccatum, ex vi connexionis, cum revelatione, non posset remitti, & aliud quod ex vi, & intrinsicis suis principiis, adeoque ex natura sua non possit remitti; hypothesis adlata probat primam, non secundam propositionem, de qua sola erat difficultas. Rursus distinctæ hæc sunt revelationes. Revelo me non posse remittere peccatum, eò quod naturâ suâ, non cadat sub meam remissionem; & alia est hæc: Revelo, me non remissurum peccatum. Illa prima versabitur directè, circa potentiam Dei, eximetque illud, à vi Divina remissiva. Secunda autem directè versatur circa ipsum peccatum, cui adnectitur non remissio; & sicut alia est revelatio, quod Abel natura sua non possit generare Adamum, & alia quod de facto non sit generatus, ita etiam in præsentia. Supposito autem duas esse illas revelationes distinctas. Urgetur; quod non valeat argumentum. Revelavit Deus se non remissurum peccatum, ergo revelavit se non potuisse remittere, quod tamen facit dictum argumentum. Nego enim imprimis illud peccatum ex suis intrinsicis principiis esse irremissibile, nego item si posset remitti, falsam fore revelationem, sed tantum si remitteretur actu, tunc falsa foret revelatio.

Neque valet si dicas, si actu remitteretur peccatum, de quo non remittendo facta est revelatio eò casu actu fuisset falsificata revelatio; ergo etiam si posset remitti, posset falsificari revelatio; non inquam valet; quia imprimis

RESPONDERI posset, distinctas has esse propositiones. Non potest ex suppositione remitti actu peccatum, & alia. Non potest remitti peccatum; seu quod idem est, est ex natura sua non contentum intra potentiam remissivam; priorem illam solam importat revelatio, sed non hanc posteriorem.

RESPONDERI posset II. Aliud esse ex adjuncto aliquod peccatum eximi à potentia DEI remiss.

remissiva, aliud (ut jam dictum est) ex natura sua & principiis suis intrinsicis non subdi remissioni. Illustrari potest instantiâ. Revelavit Deus, alicui ex Prophetis Filium Beatissimæ terminandum Personâ Verbi, vi hujus revelationis sequitur hanc naturam actu terminandam, & non posse ex adjuncto, actu aliam terminari, sed non revelavit illam ex natura sua, & ex intrinsicis principiis esse assumendam, nec revelavit quod aliæ assumi non potuerint, hanc non assumptâ.

RESPONDERI Posset III. hoc arg. multum probare, quia probaret, quod si Deus revelaret, se non daturum concursum ad volitionem, hoc ipso se spoliaret, potentiâ, ad dandû concursum; probaret idem esse ex natura sua inamissibilem visionem, ita ut ne per absolutam quidem potentiam, vel in alio rerum ordine esset amissibilis, eò quod sit actus supernaturalis, & videat se æternum duraturam.

INSTAB. I. Deo revelante peccatum non remittendum, ultima actualis determinatio actus essentialiter veri, est, peccatum futurum non remittendum. Ergo essentialiter debet esse irremissibile; nam si non esset essentialiter irremissibile, quæ esset actualis determinatio actus essentialiter veri? quod si illud peccatum esset essentialiter irremissibile, ex principiis suis intrinsicis, erit irremissibile.

RESPONDETUR. Negando Consequentiam; quia potest actus essentialiter veri, de non remittendo peccato, esse complementum, peccatum actu non remittendum unquam, nec ad illum verificandum, necesse est inferre, ex essentia sua, adeoque independentem à quocunque adjuncto, esse illud irremissibile.

INSTAB. II. Posito decreto de remittendo peccato, illud decretum habebit ultimum sui complementum, quod ex essentia sua excludet omne decretum condonativum peccati. Ergo cum hoc ipsum peccatum sit Complementum, essentialiter erit irremissibile.

RESPONSUM jam est; illud decreti complementum fore peccatum actu non remittendum, sed non peccatum ex natura sua subtractum potentia Dei remissivæ, quantum quidem attinet ad intrinsicam illius exigentiam.

II. Arg. est. Rosmer. Deus potest habere hoc positivum decretum: Volo permittere hoc peccatum ex fine non condonandi ullum omnino peccatum, hujus decreti permisivum, potest esse ultimum complementum peccatum; ergo hoc peccatum ex essentia sua erit irremissibile. Probatur Conseq. Complementa liberorum decretorum sunt essentialiter connexa, cum finibus & motivis, propter quæ suscipiuntur hæc decreta.

RESPONSUM jam est; ultimum complementum esse essentialiter connexum cum decreto ex adjuncto, peccatumque illud esse irre-

missibile ex adjuncto, sed non dicere quidquam irremissibilitatis ex intrinsicis principiis peccati, & certè unio modalis, quæ etiam dicitur esse ultimum complementum decreti Divini, volentis uniri materiam & formam, est tale, ut secluso quocunque adjuncto, & ut ita dicam independentem à quocunque decreto, redderetur unita; quia id habet ex natura & intrinsicis suis principiis, & non ex solo adjuncto. Secerne autem à peccato, de quo hic, decretum Divinum, numquidne jam irremissibile manebit?

INSTAB. I. Actio quæ producitur Petrus, propter Christum Dominum, essentialiter est connexa cum Christo Domino, à quo non minus specificatur, quàm quilibet actus creatus, specificatur à suo objecto formali. Ergo cum illud peccatum sit ultimum complementum liberi decreti permittentis peccatum, & eò sine formati ut non condonetur ullum peccatum, erit essentialiter connexum cum negatione omnis peccati. Ergo ulterius dabitur tunc peccatum naturâ suâ irremissibile.

RESPONDETUR. Quarendo: An etiam entitas Petri, & entitas hujus mundi, producta propter Christum Dominum, sit essentialiter connexa cum Christo Domino, ita ut ex essentia sua non potuerit esse nisi propter Christum Dominum; non puto tamen dicturum arguentem, quod idem mundus produci non potuerit, ordinando illius productionem, purè in gloriam Dei. Deinde jam responsum est. Complementum illud decreti ordinantis non remissionem peccati, nec plus exigere quàm ne remittatur peccatum, sed non exigere ut independentem à quocunque adjuncto extrinseco, seu ex natura sua, maneat irremissibile.

INSTAB. II. Tali peccato posito, quod sit hujusmodi complementum, necessariò, & ex principiis intrinsicis hujus complementi, debet sequi decretum non condonativum, cum sit ultima actualis determinatio ad hoc decretum ponendum, à quo tanquam à fine, re ipsa ponendo, specificatur; si autem posset condonari, non sequeretur necessariò hoc secundum decretum, ex principiis intrinsicis hujus complementi, quod tamen implicat.

RESPONSUM est jam, quod illud decretum tantum importat actu non ponendam condonationem, sed non infert peccatum ex natura sua, & secluso adjuncto, irremissibile.

DICENDUM est. Nullum esse peccatum naturâ suâ irremissibile.

PROBATUR. Falsa est hæc universalis: Omne peccatum est naturâ suâ irremissibile. Ergo non potest esse peccatum aliquod naturâ suâ irremissibile. Prob. Consequentia, quia si posset esse peccatum aliquod naturâ suâ irremissibile, etiam omne peccatum posset esse naturâ suâ irremissibile. Ergo si omne peccatum non potest esse naturâ suâ irremissibile, nec potest esse

esse aliquod peccatum naturâ suâ irremissibile; quia non est major ratio unius quàm aliûs.

RESPONDERI potest. Majorem illam universalem esse veram.

CONTRA erit; quia extrinsecum Dei decretum naturas rerum, non adfert, consequenter nec facit aliquid, ex illius natura, irremissibile, quod ex sua natura non est tale.

CONF. Probatio. Et esset illud peccatum naturâ suâ irremissibile & non esset; esset quidem ut supponitur, non esset autem, Tum quia quod est irremissibile non nisi ex vi decreti Divini, non est naturâ suâ irremissibile. Tum quia decretum Divinum non potest immutare naturas rerum, naturæ enim rerum sunt necessariae, decreta autem Dei sunt libera, nec potest adferre denominationem aliam decretum, quàm denominationem voliti & decretati. Tum quia; vel ante decretum Divinum potuisset esse remissibile vel non potuisset; si potuisset esse remissibile; ergo ex natura sua non est irremissibile, cum potuerit esse remissibile secluso decreto. Si autem ex natura sua ante decretum est irremissibile, cur defensores hujus sententiæ sine necessitate recurrunt ad decretum de non condonando?

Rursus quia hoc est indigna restrictio infinitæ misericordiæ Divinæ, perfectiorque posset cogitari misericordia condonativa, respectu scilicet ejus, nihil esset quod condonari non posset; & sicut nulla est creatura, quæ eximatur ab omnipotentia, ita nullum debet esse peccatum quod eximatur à misericordia condonativa. Rursus in peccato vel potest spectari ratio præcisa offensæ, vel potest spectari ratio malitiæ orta ex tali vel tali advertentia, ex tali vel tali oppositione ad bonum; in quantum peccata dicunt rationem offensæ, sunt omnia in hoc æqualia, quia omnia æquè dignam personam offendunt, & non datur infinitum unum majus altero. Si autem secundo modo spectentur, implicat advertentia infinita bono creato æqualis infinitati offensæ; ergo si intra idem genus, quod est peccatum, potest de facto, quod est majus, condonare misericordia Divina, multò magis poterit condonare id quod est finitum vel non participans ejusdem ordinis infinitatem. Denique implicat, ut si semel aliquid naturâ suâ fuit remissibile, evadat naturâ suâ irremissibile, quia implicat ex dicente connexionem essentialem cum Divina misericordia condonativa, transire in non dicens connexionem essentialem cum Divina misericordia condonativa. Si autem dixeris illud peccatum nunquam dixisse connexionem cum misericordia Dei remissiva, obstant argumenta jam facta.

EXPLICAT QUIDAM Peccatum naturâ suâ

irremissibile ponit quæ tale esse ex connexionione intentionali cum decreto Dei, quæ sit peccatum essentialis. Quod ipsum exemplificando dicit: Casu quo revelaret Deus: Crede actu inrenso ut acto, si enim non credideris ita, non remittam tibi peccatum, eligat ille liberè non credere, aut credere non nisi actu ut tria; eo casu peccatum illud dicit relationem transcendentalem, ad sui non remissionem, seu decretum de non remittendo. *Hæc explicatio*

NON SATISFACIT. Suppono ex dictis quod Decreto Dei non mutantur rerum Essentialia, consequenter si aliquod peccatum ex natura sua non sit irremissibile, decreto divino non evadet ex natura sua irremissibile, cumque ipsæ essentialia consistant in indivisibili, non potest decretum divinum addere aliquid essentialia illis, & si ex decreto divino, evadit peccatum Naturâ suâ irremissibile, omnes finales impenitentia & peccata post quæ decrevit Deus se non daturum gratiam efficacem, erunt peccata, naturâ suâ irremissibilia. *Hoc supposito*

Formatur sic argumentum. Illud peccatum non evadit naturâ suâ irremissibile ex decreto divino, ut ostendit suppositio, non ex connexionione essentiali quàm dicit prædictus actus fidei; cum sui irremissibilitate. Quia qui elicit actum peccaminosum, putans, illud peccatum non esse sibi remittendum, quantumvis non fecerit Deus decretum de non remittendo, talis actus dicit essentialem connexionem, cum sui irremissibilitate, ex eo quia omnis actus dicit transcendentalem ordinem ad suum objectum. Neque tamen ex eo evadit illud peccatum essentialiter irremissibile, nec est major connexio intentionalis illius discreditionis cum decreto Divino, quàm sit essentialis connexio intentionalis actus cum objecto: essentialitas enim in indivisibili stat. Ergo si hæc connexio actus non fundat peccatum naturâ suâ irremissibile, neque connexio illa cum decreto, fundabit peccatum naturâ suâ irremissibile.

Quod attinet ad illam Revelationem ea dupliciter fieri posset, ut dictum supra. Primo si revelet Deus hoc peccatum de facto non esse remittendum, & tunc non infertur naturâ illud suâ fore irremissibile, cum ipsa Revelatio hoc non dicet, nec exigit credendum. Secundo si revelet naturâ suâ illud esse irremissibile, si hoc modo revelet revera deberet esse naturâ suâ irremissibile, sed prius evincendum foret, quod hoc revelari posset Deo. Et ita indubie si revelaret Deus esse possibilem chymaram, foret illa possibilis aut saltem duo contradictoria sequerentur ex revelatione illa, ita & in præsentia, prius evinci debet, quod possit Deus revelare peccatum illud fore naturâ suâ irremissibile.

Et certè durum videtur, ut dixi, quod sit aliquid

*(k)

quid

quid peccatum, quod infinita Dei misericordia vincere non possit, nec satisfactio Theandrica abolere, si enim vinceret & aboleret, remissibile esset. Natura sua.

DISPUTATIO IV.

De Actibus Pœnitentiæ.

Actus Pœnitentiæ duplices cogitari possunt, quidam sunt imperati, quidam eliciti; nomine Imperatorum veniunt actus principiat ab aliis virtutibus in bonum pœnitentiæ, quæ, illos imperat: nomine autem elicitorum, ut aliunde scitur, veniunt ut actus, quos principiat ipse habitus, sub formali sibi proportionato. De utriusque hinc agendum erit. Sed quia ad complementum dictorum de peccato habituali, & de mediis remissionis peccati multum deserviet notitia naturæ Contritionis, & Attritionis, hinc prius de istis actibus imperatis, quam de elicitis agendum erit. *Sic*

QUÆSTIO I.

De actu Pœnitentiæ Imperato, qui est Contritio.

Si quæstio præsens in tota sua latitudine tractari deberet, esset agendum, de omnibus ferme virtutibus, quia nulla ferme est, quæ à pœnitentia imperari non posset. Sed attendendum præcipue ad actus dolendi & dolore perfecto, qui appellatur Contritio, & dolore imperfecto, qui appellatur Attritio. Contritio utpote dignior præponenda erit, & ut tractatio subserviat antecedentibus, prius de ea agendum erit, per ordinem ad justificationem, & postea, de intrinseca ejus ratione, illaque secundum se spectatâ.

DIFFICULTAS I.

De Contritione per ordinem ad justificationem.

Difficultas principalis in hoc est: An Contritioni insit vis sanctificandi hominem, ita ut Sanctitas, non à sola gratia desumatur, sed etiam à Contritione, tanquam forma. Negat Suarez d. 8. hinc S. 3. idemque docet de Inc.

eum sequuntur Coninck. Tannerus, Lugo d. 8. a. Sc. 3. Ov. de Just. tr. 8. c. 1. p. 7. & post alios Esparza de Just. q. 12. Affirmat Vázquez d. 20. Alarcon. Gaspar. Hurtado, Maratus & cum aliqua limitatione Ripal. d. 99. à. S. 3.

Punctum Difficultatis I.

Proponuntur argumenta Sententiæ negantis.

I. Argumentum est, quo utitur Suarez Lugo. Ovid. & alii, estque petrum ab autoritate Trid. quod cum Sess. 6. c. 6. numerasset dispositiones ad justificationem, inter quas ponuntur, fides, spes, dilectio. cap. 7. inquit. *Hanc dispositionem justificationis ipsa consequitur*; ergo ex mente Concilii Contritio, non est forma justificans, sed mera dispositio ad justificationem.

RESPONDET I. Vázquez, quod hic agatur Trid. de Contritione imperfecta, & de dispositionibus etiam remotis, numerat enim illic Trid. timorem, spem, veniam, dilectionem DEI, tanquam Justitiæ fontis, quod indicat Deum ab illis amari non amore amicitiae, sed concupiscentiæ; appellaturque illa Contritio odium ali-quod. Tum quia agitur hic de Contritione, quam agere oportet, ante baptismum; quod ipsum probatur; quia illic agitur de justificatione impii; impius autem apud Aug. est infidelis. Deinde Justificationem Trid. definit, quod sit translatio, à statu filii Adæ, in statum gratiæ, hanc autem ipsam translationem, dicit post promulgatum Evangelium non fieri sine lavacro regenerationis; ostendit item Trident. non loqui de Contritione perfecta ex collatione c. 6. & 7. inter se, & in hac interpretatione loci illius concordant Corduba & Vega, qui proximè temporâ Tridentini scripserunt, quibus consentiunt Mol. Bell. & alii. Unde jam concedet Vázquez, Contritionem quæ est imperfecta, & quæ saltem, de necessitate requiritur ad baptismum, esse